То я та вітер в дикім полі,
Отруйні стріли, сагайдак,—
Таким міцним солодким болем
Наповнить їх смертельний знак!

Кому, однаково, цілунки,
Удари, рани і вино!..
В одно — густі червоні трунки,
Та кінь, та руку на стегно!

Так пишно вмерти, ясно жити!
Ось білий лебідь — все вперед...
І раптом, стрілами прошитий,
Паде в зелений очерет.

Прага, 2.III.1924